

odpovědi neprávem, neboť podle tohoto rozhodnutí se nepopírá, že za platnosti § 272 c. ř. s. může seznání stran za šetření o rozlukovém důvodu spolupůsobiti k utvoření soudcovského přesvědčení. Otázkou, zda lze vysloviti rozlukou manželství jen na základě informativního výsledku stran a zda takový postup by byl nezákonným obcházením velicích předpisů § 99 obč. zák., čl. VI. čís. 1 uvozovacího zákona k c. ř. s., § 10 ministerského nařízení ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. z. a § 14 dvorského dekretu ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. s. z., netřeba se v tomto sporu zabývat, ano žalobcovo stanovisko, že tu je hluboký rozvrat manželství, je podporováno dopisem žalované ze dne 8. srpna 1927, okolností, že žalobce beze všeho souhlasil s odděleným bydlištěm žalované a že s ní nežije od 7. ledna 1927, a výpověďmi svědků. Jelikož dovolací soud souhlasí s názorem nižších soudů, že výpovědi svědků nestačí k úsudku, že tu jest hluboký rozvrat manželství ve smyslu § 13 písm. h) rozlukového zákona, a odvolací soud v tomto směru, jak dolíčeno, neprávem nepřihlížel k výsledkům informativního výsledku stran a není vyloučeno, že by v otázce hlubokého rozvratu manželství byl dospěl k jinému úsudku, kdyby byl tak učinil, nezbyvá než napadený rozsudek přes to, že dovolatel dotýčný návrh nevznesl. podle § 503 c. ř. s. zrušiti, věc odvolacímu soudu vrátiti a mu naříditi, by o ní znova rozhodl, přihlížeje při tom i k výsledkům informativního výsledku stran, který po případě bude nutno doplniti.

Čís. 9677.

K výlučné příslušnosti exekučního soudu podle § 17 ex. ř. náleží i žaloba, by exekuce, povolená na základě upomínacího platebního příkazu, byla prohlášena za nepřipustnou a zrušena, ježto platební příkaz nebyl žalobci doručen.

(Rozh. ze dne 22. února 1930, Rv I 844/29.)

Žalobu o nepřipustnost exekuce na základě upomínacího platebního příkazu, zadal žalobce na soudě povolivším exekuci. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Kusost řízení spatřuje odvolatelka v tom, že soud prvního stádu nerozhodl vůbec o námitce věcné nepřipustnosti soudu. Výtka ta není odůvodněná. I když je pravda, že první soud nevydal zvláštní do rozsudku pojaté usnesení, že námitku věcné nepřipustnosti zamítá, učinil tak mlčky tím, že, rozhodnuv ve věci samé, uznal se příslušným. A, že jest v souzeném případě opodstatněna věcná příslušnost prvního soudu, jest názorem i soudu odvolacího. Pro posouzení věcné příslušnosti soudu jest při žalobách podle § 39 čís. 5 ex. ř., o kterou jde v souzeném případě, rozhodným ustanovení § 45, druhý odstavec, ex. ř. Podle tohoto ustanovení je příslušným k rozhodnutí o návrhu na zrušení exekuce, dokud není s výkonem exekuce započato, okresní soud, který exekuci povolil. A platí-li to pro příslušnost k rozhodnutí o návrhu na zrušení

exekuce, platí to tím spíše o příslušnosti pro žalobu o nepřípustnost exekuce po rozumu § 39 čís. 5 ex. ř., kdy teprve na základě rozsudku vyhovujícího žalobě má exekuce býti zrušena. V souzeném případě byla žaloba podána hned po povolení exekuce, avšak ještě před jejím výkonem, takže jest tu příslušnost soudu exekuci povolujícího, jímž právě tu jest soud, jenž napadený rozsudek vydal, a tudíž také zcela právem nebylo námitce předmětné nepřísušnosti soudu vyhověno.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu.

D ů v o d y:

Žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu jen pro nesprávné právní posouzení věci, tedy z dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s. Než, pokud provádí dovolatel tento důvod v ten rozum, že odvolací soud pokládá neprávem procesní soud za příslušný podle § 45 čís. 2 ex. ř. jako soud exekuci povolivší, provádí zřejmým poukazem dovolací důvod čís. 1 § 503 c. ř. s. pro zmatečnost podle čís. 3 § 477 c. ř. s. Dovolání jest v tomto směru důvodné. Jde o žalobu podle § 39 čís. 5 ex. ř., neboť žalobce domáhá se toho, by exekuce, povolená žalované usnesením okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu ze dne 23. srpna 1927 na základě upomínacího platebního příkazu téhož soudu ze dne 2. února 1927 k dobytí vykonatelné pohledávky 1.044 Kč s přísl., jako nepřípustná byla zrušena, by byla prohlášena za nepřípustnou a důsledkem toho byla zrušena, z toho důvodu, že platební příkaz nebyl žalobci doručen a proto není platným exekučním titulem. Pro tuto žalobu jest příslušný exekuční soud. Neboť mu podle druhého odstavce § 17 ex. ř. přísluší, až na výjimky, o něž tu nejde, projednávat i rozhodovat všechny spory vzniklé za řízení exekučního a z něho. Vyžaduje tudíž příslušnost podle tohoto předpisu jednak, by ustanovení exekučního řádu bylo zřídlem sporu neb žalobního nároku, jednak by exekuční řízení dalo podnět k vymáhání nároku žalobou, by šlo o rozepři, jež byla vyvolána některou skutečností exekučního řízení. O takovýto případ tu jde, neboť žalobci, jemuž, jak tvrdí, platební příkaz vůbec nebyl doručen, zavedl teprve výkon exekuce, započatý po rozumu § 33 ex. ř. tím, že povolující procesní soud požádal exekuční soud za výkon exekuce a že žádost ta k exekučnímu soudu došla, možnost a příčinu, domáhati se neplatnosti exekučního titulu a zároveň nepřípustnosti exekuce podle § 39 čís. 5 ex. ř. Tato příslušnost exekučního soudu jest podle § 51 ex. ř. výlučná a nelze ji úmluvou stran pozměniti. Poněvadž však žaloba nebyla podána u exekučního soudu, nýbrž u soudu exekuci povolivšího, byla nepřísušnost procesního soudu, k níž ostatně bylo přihlížeti z úřadu, žalovanou právem namítána. Soud první stolice, nedbaje této námitky a nerozhodnuv o ní, projednal a rozhodl věc; odvolací soud uznal námitku za neoprávněnou, protože prý žaloba byla podána před počátkem výkonu exekuce, kdy podle druhého odstavce § 45 ex. ř. pro zrušení exekuce příslušným jest soud, u kterého exekuce

v první stoličce byla navržena. Než tento právní názor neobstojí, neboť příslušnost jest posuzovati podle § 17 ex. ř. ve spojitosti s ustanovením § 33 ex. ř., jak bylo doličeno. Jelikož bylo tudíž o žalobě jednáno a rozhodnuto procesním soudem, jenž se ani výslovnou dohodou stran nemohl státi příslušným, trpí rozsudky obou nižších soudů zmatečností podle § 477 čís. 3 c. ř. s. a bylo proto vyhověti dovolání z důvodu zmatečností, podle prvního odstavce § 478 a § 513 c. ř. s. zrušiti rozsudky a řízení v obou stoličcích a odmítnouti žalobu.

Čís. 9678.

I pro obchodní právo platí theorie přijímací. Smlouvu jest posuzovati podle práva historických zemí, došla-li odpověď na nabídku ze Slovenska do historických zemí.

(Rozh. ze dne 22. února 1930, Rv I 886/29.)

Žalobu slovenské firmy proti pražskému družstvu o náhradu škody procesní soud první stoličce zamítl, ježto jest žalobní nárok promičen. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé napadají rozsudek odvolacího soudu pro nesprávné právní posouzení věci (čís. 4 § 503 c. ř. s.), leč neprávem, neboť jest přisvědčiti právnímu názoru odvolacího soudu, že žalobní nárok jest promičen. Jak dovolatelé také ještě v dovolání zdůrazňují, neuplatňují v tomto sporu dodržení smluvních podmínek, nýbrž náhradu škody, žalovaným družstvem jim způsobené, namítají však, že přes to nenastalo promičení žalobního nároku, poněvadž ustanovení § 1489 obč. zák. tu nepřichází v úvahu, nýbrž věc jest posuzovati podle právních ustanovení platících na Slovensku, kde sporná smlouva byla uzavřena. V tom však dovolatelům nelze přisvědčiti, neboť podle souhlasného udání obou stran »byl obchod uzavřen tím, že žalující strana zodpověděla písemně dopis žalované strany ze dne 23. února 1921 a že dopis žalující strany žalované straně v Praze došel«. Podle tohoto byla smlouva uzavřena v Praze, neboť, jak vyplývá z ustanovení čl. 319 a 320 obch. zák., platí i pro obchodní právo theorie přijímací, jak již odvolací soud správně rozpoznal (srov. Krainz-Ehrenzweig, Recht der Schuldverhältnisse § 313 a Staub-Pisko Kommentar zum Handelsgesetzbuche Art. 321). Zastávají-li dovolatelé právní názor, že ustanovení čl. 321 obch. zák. platí nejen co do doby, nýbrž i co do místa uzavření smlouvy, přezírají, že ani netvrdili v řízení první stoličce, tím méně dokázali, že odevzdali svou odpověď na dopis žalované strany ze dne 23. února 1921 k odeslání na Slovensku. Z jejich tvrzení, že tento dopis byl psán na Slovensku, nelze ještě vyvozovati, že byl také odevzdán k odeslání na Slovensku